

Calatorii lui Erus

O REVISTĂ DE POVESTE

Mulți dintre voi m-ați întrebat ce anume a făcut din seria cărților despre Erus un aşa mare succes. Întotdeauna am răspuns la fel: „Nu știu. Știu însă altceva: în fiecare dintre noi există iubire, există răbdare, generozitate sau recunoștință, există soare și frumusețe. Bănuiesc că, într-un mod magic dar în același timp natural, cărțile trezesc aceste trăiri în oameni, indiferent că sunt copii sau adulți. Sufletul nu are chip sau vîrstă. Sufletul nu are dorințe sau interese. Singurul lucru pe care-l năzuiește sufletul este să fie în pace, în armonie“.

ALEC BLENCHE :)

Clubul Albinelor

de Alec Blenche

Când ajunseră la castel, Erus rugă un emisar să se grăbească să-i anunțe pe toți prietenii lui că îi aştepta numai decât la Palatul Vânturilor pentru niște treburi care nu suportau amânare. Între timp el avea de pregătit ceea ce credea că va fi începutul salvării albinelor. Spre seară, unul câte unul, prietenii lui își făcură apariția. Primul veni Alpi, apoi Pac și Mac, apoi Marty, după care ajunse Roua, urmată de Uli și Amur, iar Sucre apăru ultimul.

Erus stătea în camera lui purtând pe cap o coroniță cu antene. Se îmbrăcase într-un tricou cu dungi galbene și negre și desena de zor pe niște hârtii mari.

— Bună, Erus, spuse că cu toții în cor, privindu-l cu mare curiozitate.

— Hei, bună, ce bine că ați ajuns! Avem o misiune foarte importantă, răsunse Erus sărind în picioare.

3

- Mmm, ce bine, iubesc misiunile importante, sunt preferatele mele, spuse Marty frecându-și labele.
- Da, și nouă ne sunt pe plac, spuse și Mac.
- Dar despre ce este vorba? întrebă Roua, apropiindu-se un pic ca să vadă mai bine ce desena Erus de zor.
- Este vorba despre salvarea albinelor, bineînțeles, spuse Erus tare mândru de el.
- Nu înțeleg, spuse Alpi ridicând nedumerit dintr-o sprânceană.
- Uite, faceți cu toții cunoștință cu Mari, zise Erus arătând cu mâna spre aceasta. Mari este un spiriduș de flori și de curând am aflat de la ea că albinele au dispărut.
- Așa este, spuse Marty înnorat, nici în Valea Generozității nu mai este nicio albină. Și știți ce înseamnă asta, continuă ursul cu lacrimi în ochi.
- Că nu mai este miere? Nu mai ai miere deloc? îl întrebă Alpi un pic îngrijorat, știind cât de importantă este mierea pentru Marty.
- Mai am, dar nu aşa multă, continuă ursul frecându-se la ochi de supărare. Ieri am numărat borcanele din cămară, mai sunt doar 2.459.
- 2.459? întrebă Alpi uimit. Păi, astea îți ajung pentru încă zece ani.
- Poate dacă ești un măr îți ajung încă zece ani, dar mie...
- Nu vă faceți griji, interveni Erus. Noi o să aducem albinele înapoi.
- Și cum vom face asta? întrebă Sucre, care până atunci nu spusesese nimic.
- Păi, o să începem aşa, răsunse Erus și ridică una dintre foile pe care desena de zor.
- Se uită cu toții curioși și văzură o bucată mare de hârtie desenată și colorată în nuanțe deschise, iar pe mijloc scria cu litere mari: Clubul Albinelor.
- Clubul Albinelor? întrebă Alpi mirat.
- Da, exact. Noi suntem Clubul Albinelor, adică cei care vor salva albinele.
- Tot nu înțeleg cum va salva asta albinele, spuse Sucre îngândurat.

5

— Problema de față este că oamenii au uitat cât de importante sunt albinele pentru viața de pe Pământ. Fără ele plantele nu pot trăi, și prin urmare nici oamenii, nici animalele.

— Iar Clubul Albinelor va avea misiunea să le amintească acest lucru? întrebă Roua cu un zâmbet, înțelegând în sfârșit ce încerca Erus să le spună.

— Exact, răspunse acesta bucuros. Prin urmare, cine vrea să devină membru al Clubului Albinelor?

— Păi, este o idee foarte bună, spuse Mac mișcându-și urechile de bucurie. Fără albine nu crește nici spanacul, și fără spanac nu știu ce vom face. Așa că poți conta pe noi doi ca membri de bază ai acestui club.

— Fără albine nu cresc nici merele, spuse Alpi deodată. Poți conta și pe mine, Erus.

— Și pe mine, nu pot să trăiesc fără miere, zise și Marty, făcând un pas în față.

— Eu sunt mereu alături de tine, zise și Roua.

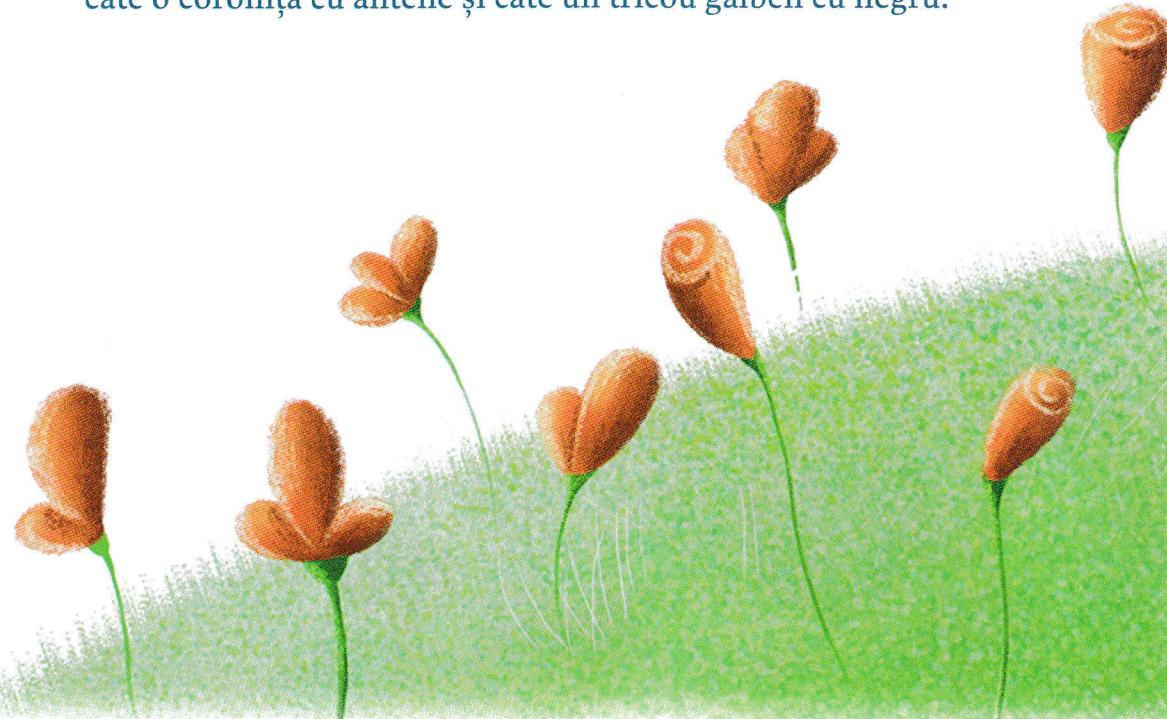
— Și eu, spuse și Sucre.

— Și noi, ziseră în același timp Uli și Amur.

— Perfect, păi atunci, va trebui să depuneți jurământul sacru. Întindeți mâna dreaptă în față, sau laba, bineînțeles. Și acum spuneți după mine: Jur să protejez toate albinele. Jur să protejez natura. Jur să nu uit niciodată cât de importante sunt albinele. Bâzz, Bâzz, Bâzz.

Cu toții repetă după Erus într-un glas.

— Acum sunteți membri oficiali ai Clubului Albinelor. Așa că v-am făcut tuturor costume de albine, zise Erus și le înmână câte o coroniță cu antene și câte un tricou galben cu negru.

— Păi, și va trebui să ne îmbrăcăm aşa? întrebă Sucre uimit.

— Desigur, de altfel aceasta este și una dintre căile prin care vom putea să ajutăm albinele să se întoarcă înapoi, răspunse Erus încântat.

— Deci dacă noi ne îmbrăcăm în albine, ele or să credă că suntem și noi niște albine mai mari și se vor întoarce? întrebă din nou Sucre, mai uluit ca înainte.

— Desigur că nu, răspunse Roua. Bănuiesc că Erus încearcă să ne spună că prin costumația noastră o să reușim foarte repede să atragem atenția celor din jur asupra importanței albinelor.

— Ahhhh, aşa da, este o idee foarte bună! spuse Marty zâmbind cu toată fața. Cu siguranță că nimeni nu va putea să nu observe un urs îmbrăcat în albinuță. Dacă nici asta nu le va atrage atenția, atunci nu știu ce o va face!

— Poate doi iepuri care bâzâie, spuseră Pac și Mac râzând cu poftă.

— Sau o bufniță care zboară din floare în floare, adaugă și Uli bucuroasă.

— Eu am oricum blana galben cu negru, zâmbi chiar și Amur, care era de felul său mai serios.

— Eeeh, sunt sigur că nici unul dintre voi nu o să iasă în evidență aşa cum o va face mărul vorbăreț costumat în albină, spuse și Alpi și se rostogoli pe jos de râs.

Și uite aşa s-a născut Clubul Albinelor. Iar clubul era deschis pentru oricine. De altfel, orice copil care voia să ajute albinele să se întoarcă putea face parte din acest club. Și, odată ce vesteau s-a răspândit, aproape toți copiii din zonă s-au îmbulzit să devină membri. Bineînțeles că fiecare a primit costumația specială și, într-un timp foarte scurt, nu mai era nimeni care să nu știe cât de importante sunt albinele.

Dar firește că lucrurile nu s-au oprit aici. Tot citind despre albine, Roua a aflat că anumite substanțe pe care le folosesc fermierii pentru a-și stropi culturile pot să zăpăcească albinele astfel încât acestea uită de multe ori drumul spre casă. Așa că următorul lucru pe care l-au făcut a fost să umple tot ținutul cu semne și afișe prin care să le arate albinelor rătăcите drumul către stupi.

Însă după puțin timp au observat că nu prea mai erau nici stupi, nici poienile pline de flori sălbaticice pe care le iubesc albinele. De fapt, albinele nu prea mai aveau case la care să se întoarcă. Așa că toți copiii s-au pus pe construit căsuțe pentru albine. Apoi au plantat în toată zona plantele preferate de albine: cimbru, lavandă, salvie, mentă, oregano, caprifoi, roniță, limba-mielului și altele.

Înceț-înceț, toată suflarea din ținut începea să înțeleagă importanța albinelor datorită eforturilor făcute de micuții membri ai Clubului Albinelor. Acum începuseră și adulții să se implice, iar fermierii înțelegeau în sfârșit că era timpul pentru o schimbare.

Și după toate acestea, într-o zi, parcă de nicăieri, albinele s-au întors. Prima dată păreau confuze și dezorientate, apoi, urmând semnele făcute de copii, albinuțele au reușit să ajungă la casele construite tot de aceștia sau la ceea ce mai rămasese din stupii lor. În fruntea albinelor era nimeni alta decât Regina Alba, pe care Erus o cunoscuse în Valea Generozității, iar lângă ea, Prințul Păpădie.

O explozie de bucurie îi cuprinse pe toți atunci când văzură albinele, iar Erus putea în sfârșit să spună că se ținuse de promisiunea făcută lui Mari. Îl cunoscu apoi pe Prințul Păpădie și cei doi stătură ceasuri întregi la povești. Se pare că fiecare avea o grămadă de aventuri de povestit. Însă chiar dacă reușiseră un lucru extraordinar, și anume, întoarcerea albinelor, Clubul Albinelor nu avea să își încheie acolo misiunea. Încă era nevoie de ei pentru a proteja albinele și natura mai departe, aşa cum juraseră să facă.